1e JAARGANG, No. 8 VERSCHIJNT TWEE MAAL PER MAAND 8 JULI 1932

FASCISTISCH STUDIEBLAD
VOOR DE NEDERLANDSCHE JONGEREN
OFFICIEEL ORGAAN VAN DEN „FASCISTISCHE JONGERENBOND"

REDACTIE: B. GODEFROY, C. TEEUWISSE - VASTE MEDEWERKING VAN: J. HOLLANDER, B. H. STOLTE Jr.
ADMINISTRATIE: POSTBUS 50 AMSTERDAM-O. - ABONNEMENT P. KWARTAAL Fl. 0.65 - LOSSE NUMMERS Fl. 0.10

QUATRIJNEN.

Hoe gruw'lijk is uw schand', ons arme land,
uw vuilste honden vreten van uw schand'.
Heel zacht klaagt nog, wat eens uw strijdlied was.....
maar steeds dezèlfde zee beukt op hetzèlfde strand.

Hoor nu naar òns, neen, hoor de winden gaan,
de boomen zwatelen, de golven slaan.
Ook gij kunt weer als boomen zijn en golven,
en rijpe aeren van het ruischend graan.

Hoor naar het lied van uwen eigen grond,
waar eens uw eigen stam zijn eigen grootheid vond.
In hoogsten nood zijt gij toen groot geworden.....
wéér is het hoogste nood: Nu is 't de stond'!

Een ànd're nood is hoogst. Nu is 't geen bloed, [maar etter,
eerlooze wonden, geldgerinkel en geen zwaard- [gekletter.
Aan schimmeldraad en spinrag hangt gij boven [d' afgrond.....
dat houdt niet: strek uw handen uit, of val [te pletter!

ERICH WICHMAN †

(Uit „De Bezem", No. 37, 1e jaargang.)

Perzische Brieven.

Tweede Brief van Usbek aan Mirza.

Den Haag.

Waarde Mirza.

Deze brief moet je het een en ander vertellen over de politiek hier te lande. Alleen ben ik bang, dat je mij niet zult gelooven! Want weinig dingen zijn zoo ongelooflijk als de politieke toestand van Nederland. Als jij hier was, zouden wij er samen menig vroolijk oogenblik over hebben want werkelijk, de toestand hier is belachelijk. 't Is gewoon onbegrijpelijk, dat men dat hier niet inziet. Ik ben nu drie weken hier, maar die tijd is voor mij ruim voldoende geweest om er achter te komen. 't Is jammer, dat ik je alleen een beschrijving kan geven, die maar een flauwe afspiegeling is van de werkelijkheid.

Zooals je weet, is dit land een parlementaire monarchie. Je begrijpt, wat de gevolgen daarvan zijn; er moet een kamermeerderheid zijn, opdat de regeering kunne en moge regeeren. Nu is 't aardige, dat ze geen meerderheid hebben. Vroeger wel. Toen had je de zoogenaamde coalitie van de rechtsche partijen, de Katholieken en de beide groote Protestantsche partijen. Maar die is, ondanks wanhopige pogingen om haar te redden, uiteengespat, omdat in de Kamer het Gezantschap bij 't Vaticaan, door de linksche partijen met behulp van een der coalitiepartijen, de Christelijk-Historischen, afgestemd werd. De linksche fracties hadden dat alleen maar gedaan, om de coalitie te vernielen, wat natuurlijk lukte, daar een der coalitiepartijen tegen de coalitie-regeering in ging. Nu zou je denken, dat de Katholieken, die na een tusschen-cabinet weer een der hunnen, Ruys de Beerenbrouck, tot ministerpresident zagen benoemd, dat Gezantschap, dat voor hen veel beteekent, weer terug trachten te krijgen. Immers, de coalitie is toch stuk en met behulp van Links en de andere Protestantsche partij, de Anti-Revolutiannairen, zouden de Katholieken het wel klaar spelen. Evenzoo zouden zij de opheffing van het Processieverbod, (dat is het verbod om godsdienstige optochten te houden) en de opheffing van een artikel uit de staatsregeling van de Overzeesche Gewesten,

die hun de verspreiding van hun godsdienst in verschillende streken aldaar belet of belemmert, door kunnen drijven. Maar dat doen ze niet! O, neen. De coalitie moèt hersteld. Minister Ruys heeft eens de volgende, waarlijk fraaie, edoch ietwat komische, vergelijking gebruikt: De coalitie is een ton, waarvan de duigen door drie hoepeltjes bij elkaar moeten gehouden worden. Die hoepeltjes zijn....? Het niet herstellen van het Gezantschap bij 't Vaticaan, de handhaving van 't Processieverbod en van 't bewuste artikel, artikel 177; drie dingen die voor de Katholieken zeer onaangenaam zijn. Maar de coalitie, zie je, de coalitie, die moet hersteld. Dat noemen ze principiëele politiek. Maar dat zijn zij niet alleen. De andere partijen zijn niets beter. Op 't oogenblik is er een extra-parlementair cabinet, dat dus heelemaal afhangt van de genade van de Kamer. Het gevolg is, dat er bijna niets gebeurt. Rekenen kan het cabinet alleen op de Katholieken en Anti-Revolutionnairen, maar die vormen geen meerderheid. Het ministerie zeilt dus overal tusschen door en geeft vrijwel nergens een goeie oplossing voor. 't Moet voortdurend geiten en koolen sparen en kan geen krasse maatregelen nemen om de slechte toestanden te verbeteren. Hier moet een krachtig man de boel in orde brengen, één man, niet een heele verzameling onbeteekenende wezens. Het is bij ons in Perzië gelukkig anders. Onze Sjah, de groote Peza Khan, Allah schenke hem een lange roemrijke regeering en een talrijk nakroost, regeert, heerscht. Hier belet men elkaar te heerschen. Het land moet 't bezuren. Rare menschen, die Nederlanders. Ze schijnen werkelijk te gelooven in de Democratie, ja ze schijnen werkelijk te gelooven, dat hun land op democratische wijze geregeerd wordt! In waarheid is 't een kleine groep die de heerschappij voert; maar achter de coulissen, niet in 't openbaar. 't Is hier eenvoudig een oligarchie; de heerschers zijn de geldmagnaten. Als je zoo wat relaties hebt in handelskringen, merk je dat spoedig, ook al zit je er, evenals ik, niet meer zoo in; zooals ik je reeds schreef, neemt mijn oudste, Rica, de de zaken waar. Doch de wereld wil bedrogen worden, dus laten wij haar bedriegen. En 't geld regeert toch de wereld.

Later zal ik je nog wel eens wat schrijven over de politiek. Ik zal eens een Kamerzitting bijwonen. Dat lijkt me beslist niet onvermakelijk. Ik zal je er uitvoerig over schrijven. Thans groet je eerbiedig mijn zoon en hartelijk je vriend

USBEK.

Makkers, sluit u aan een!

Van zekere zijde tracht men de voorstelling ingang te doen vinden, als zouden wij, Fascistische jongeren, uit oogmerken van zuivere sensatielust en zucht naar avonturen en wat dies meer zij, het zwarte hemd hebben aangetrokken.

Het is een merkwaardig verschijnsel in dezen rooden tijd, dat vele van huis uit socialistische jongeren, dit roode socialisme den rug toekeeren en in volle overtuiging 't Fascisme gaan belijden.

Merkwaardig is in zeker opzicht dit verschijnsel evenwel weer niet. De jongere generatie opgevoed door haar ouders in socialistischen zin, hebben zelf kunnen gewaar worden, in hun eigen intiemen kring, welk 'n funesten invloed óók op 't gezinsleven de roode leer heeft. Hoe 't gezin, 't fundament voor alle ware geluk, in zijn grondvesten wordt aangetast. Zij hebben met eigen oogen gezien, dat 't roode socialisme in zijn diepste grondoorzaak zijn ontstaan ontleent aan gevoelens van haat, verfoeilijk materialisme en eng egoïsme; maar bovenal hebben zij kunnen beseffen, dat uit dit systeem nièt 'n ideale wereldordening geboren kan worden. Het valt dus te begrijpen, dat van huis uit rood zijnde jongeren met ontgoochelde gevoelens het roode socialisme den rug teekeeren.

Dat velen dezer, na met de Fascistische leer bekend te zijn gemaakt, het Fascisme als waarheid bevinden, hoeft geen betoog. Maar dan rijzen de moeilijkheden als paddestoelen uit den grond en krijgt men de botsing tusschen de fel anti-Fascistisch zijnde ouders en de ontwakende betere gevoelens van hun kinderen. In dit verband citeer ik een gedeelte uit 'n brief van 'n Fascistische jongere, die voor zich zelf spreekt: „Vader is fèl tegen ons, **hem nog niet bekend zijnd beginsel, omdat hij rood is(!).** Ik mag dan ook geen lid van de F.J.B. worden. Mijn verlangens droomen van dit lidmaatschap. **Toch**

gaat bij ons plicht voor alles en daar het gehoorzamen aan de ouders een der eerste plichten is, kan en mag ik geen daadwerkelijk lid worden" enz. En nu beweren onze tegenstanders nog, dat wij voor ons plezier Fascist zijn! Daarom werd zeker te Amsterdam steun geweigerd aan Fascisten door 't Nationaal (o, schande) Crisis-Comité. Ondanks de vele moedwillig scheeve voorstellingen over het fascisme, bang als men is, dat wij hun de jongeren afhandig zullen maken, heeft 't **zuiver idealisme** onzer Fascistische jongeren reeds bewondering en waardeering af weten te dwingen. Zoo waarschuwde een leider van de Katholieke jongeren in Limburg, de heer Maassen, de jongeren voor het brandend idealisme der Fascisten juist met 't oog op 't feit, dat reeds zoovelen van de Katholieke jongeren een warm hart aan 't Fascisme toedragen.

In Oldenzaal wekte 'n overigens niet veel voor 't Fascisme voelend predikant, Ds. van Dijk, de jongeren in een vergadering op, hetzelfde idealisme ten toon te spreiden als de Nederlandsche jonge Fascisten!

Jonge kameraden, zóó doorgaan, ééns zal het reeds lichtende Fascisme óók in Nederland triomfeeren! Zij dit éène U op uw hart gedrukt, wees voor elkaar ware kameraden ten allen tijde, maar bovenal in tijden, als de neerslag der moedeloosheid U zwaar drukt, want dàn eerst zal duidelijk de ware kameraadschap tot uiting komen! Hoog en rein 't Fascisme!

Makkers, sluit U aan één!

JEAN CONINX.

Breda—Maastricht.

De V.A.R.A. en het Fascisme in Nederland.

Vrijdag, 24 Juni, sprak een zekere meneer J. Krijgsman voor de V.A.R.A.-microfoon over het onderwerp „De Toekomstige Student en het Socialisme". Toevallig hoorden we het grootste gedeelte van het gepraat des heeren Krijgsman aan, zoodat ons weinig ontgaan kan zijn. Indien de spreker zijn redevoering: „De Toekomstige Student en het Fascisme" gedoopt had, ware dat veel juister geweest, want de man deed niet veel anders dan redeloos en hopeloos schelden op het fascisme en nationaal-socialisme in Nederland.

Met „socialisme" bedoelde de man hoogstwaarschijnlijk Marxisme en sociaal-democratie, maar erg duidelijk bleek dat niet, want — zooals gezegd — het heerschap ging zoo heftig tegen ons, fascisten, te keer, dat we over werkelijk „socialisme" weinig of niets gehoord hebben.

De opzet was duidelijk: het heele gebazel van sinjeur Krijgsman had slechts ten doel de toekomstige studiosi, die zoo juist voor hun eindexamen Gymnasium, H.B.S. of Lyceum geslaagd zijn, door het verspreiden van zooveel mogelijk leugens en lasterpraat tegen onze mooie beweging in het harnas te jagen.

Het is tegen de schandelijke wijze, waarop ook in dit geval weer de radio misbruikt werd, dat wij hier een krachtig woord van protest willen laten hooren. Wanneer de roode bonzen ons in geschrift — door middel van hun dag- en weekbladen — willen bestrijden, welaan, laten zij dan (nu nog!!) hun gang gaan: wij kunnen hen dan bekampen met dezelfde wapenen in een niet ongelijken strijd. Maar zij schieten liever hun giftige pijlen via de radio op ons af, de lafbekken, omdat zij weten, dat wij in den aether (nog) weerloos zijn en hun liederlijke leugen- en lasterpraat niet kunnen bestrijden en ontzenuwen.

Met den steun van den landsverraderlijken minister hebben de roode rakkers indertijd aan de A.V.R.O., de helft van haar zendtijd ontroofd en alsof dat nog niet erg genoeg ware, misbruiken zij hun buit nu bijna elken dag om Nederland's herstel en wedergeboorte zooveel mogelijk tegen te houden.

Maar wij kunnen dat niet gedoogen! Wij **willen** en **zullen** ons daarbij niet neerleggen!

Wij weten heel goed, dat bij het aanschouwen van den geweldigen groei der fascistische beweging in Nederland, den rooden helden de schrik om het hart is geslagen en dat zij in een soort paniekstemming in het wilde om zich heen grijpen en elk wapen, dat hun voor de hand komt, naar onze hoofden slingeren, hopende ons althans eeniger mate te kunnen treffen.

Het heeft ons tot dusverre weinig gedeerd, maar er is één ding, dat wij beslist weigeren te accepteeren en dat is: door de V.A.R.A.-microfoon te worden belasterd en bezwadderd.

Gaan de V.A.R.A.-menschen met die laffe han-

delwijze door, dan zullen zij daarvan zelf de gevolgen moeten ondervinden. Staat het reeds vast, dat, zoodra het Fascisme ook in Nederland de overwinning heeft behaald — en die dag is niet zoo heel ver meer — de V.A.R.A.-studio Hilversum's schoone dreven niet lang meer zal ontsieren (eerst uitzwavelen en dan...) óók vóór dien dag van victorie zullen wij niet schromen uitzendingen, welke de perken te buiten gaan, Nationaal Welzijn schaden of beleedigend zijn voor de Fascistische beweging, te verhinderen, **hoe dan ook**.

Er is op radiogebied nu genoeg onrecht geschied. Het **moet** nu uit zijn. En gebeurt dat niet door het ingrijpen van diegenen, die daartoe bevoegd zijn, dan zullen wij, Nederlandsche Fascisten, er een einde aan **maken**.

Mogen de roode beunhazen zich dat voor gezegd houden!

J. G. A. VAN ZIJST.

Pacifisme en Internationalisme.

III.

Het wezen van den Oorlog, zijne oorzaken en diepere gronden.

Allen, zoowel pacifist als niet-pacifist, zullen het er wel mee eens zijn dat de oorlog in wezen en gevolgen een der meest schrikkelijke rampen is, waaronder de menschheid kan lijden. Omgekeerd evenredig is wel het verschil van inzicht omtrent de diepere oorzaken, die den menschheid in deze poel van ellende stort.

De Marxisten berijden in deze hun bekende stokpaardje „het Kapitalisme" en verklaren den oorlog als een gevolg van uitwas van het huidige economische en maatschappelijke stelsel, met zijn sterk imperialistische neigingen.

De orthodox-religieuze opvatting is, dat de oorlog is een Godsgericht over de zondige menschelijke natuur met zijn onuitroeibare verkeerde neigingen en begeerten. Deze opvatting (naar mijn bescheiden meening ligt er inderdaad een zeer diepe waarheid in) consequent doorgevoerd, zou alle lust en ijver om voor een betere samenleving te strijden ontnemen en ons in stille berusting doen neerzinken.

Prof. Dr. Gerretson, heeft, enkele jaren geleden in een lezing over „De Historische Richting", voor de Studenten van de Rotterdamsche Handels Hoogeschool, dit eens kernachtig uitgedrukt, toen hij zei:

> „De aanhanger van de historische richting gelooft met den grooten wijsgeer Kant in het radicaal Booze in den menschelijken aanleg; en de summa van zijn menschenkennis ligt in de melancholische erkentenis van den Heidelbergschen Catechismus, dat de mensch is „Ganschelijk onbekwaam tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad". De *grondstemming* waarin de historisch gevormde aan het Staatkundig leven deelneemt, kan niet beter worden uitgedrukt, dan dat voor hem het optimum van het Staatkundig bereikbare ligt in het oude zeemansdilemma: pompen of... verzuipen.

Al willen wij dus het zondige in den menschelijke natuur geenszins wegcijferen, zijn wij toch van meening dat daarop, met onverbiddelijke gestrengheid blijven wijzen, de menschheid voert tot een noodlottige berusting, en een bot aanvaarden van alles wat over ons komen kan. Wie het geloof in een betere samenleving heeft opgezegd, doet het beste, van die samenleving te plukken, wàt er van te plukken valt, en als een vraatzuchtige alles naar zich toe te halen wat onder zijn bereik komt, om daarna, als hij „uitgenoten" is van die „rotte" samenleving, z'n vergetelheid te zoeken op den bodem van den oceaan.

* * *

Velen zal het onbekend zijn, dat de methaphysische (bovennatuurlijke) visie op het wezen en de oorzaken van den oorlog er eene is, die in lijnrechte strijd is met de opvattingen der z.g. „gevoelspacifisten".

Groote wijsgeeren als Spinoza, Hobbes, e. d., erkenden dat de strijd de vader en heer aller dingen is. De oorlog is, volgens hen, een door menschenbegrip niet te verklaren, door de geschiedenis heen periodiek terugkeerend, verschijnsel, dat de menschheid in snelle vaart naar een hooger cultuurplan voert, en enorme veranderingen in Staat en Maatschappij teweeggebrengt, die anders tientallen jaren zouden hebben gevorderd.

Prof. Mr. Steinmetz zegt in zijn standaardwerk „Sociologie van den Oorlog":

> „De oorlog was het onafscheidelijke, nooit en nergens ontbrekende nevenverschijnsel van de menschelijke en sociale ontwikkeling; hij moet mitsdien met het diepste wezen van den mensch samenhangen. De oorlog is

wereldgericht; hij is op onvergangbare wijze opvoeder der menschheid, daar de gerechtigheid der geschiedenis door zijn toedoen aan de Volkeren wordt voltrokken. Hij spreekt recht en voltrekt zijn vonnis over de staten als geen andere macht ter wereld."

Niemand minder dan den Sociaal-Democraat Prof. Mr. Bonger schreef in 1930 onder den titel „De oorlog als Sociologisch verschijnsel":

„De oorlog is een maatschappelijk feit van ongehoorde beteekenis en omvang door alle tijden heen geweest. De oorlog is geen vergissing en ook niet slechts een schandaal, zooals de echte gevoelspacifisten ons trachten wijs te maken... Evenmin als de godsdienst een vergissing is, zooals sommige naïeve atheïsten meenen. Het is ook niet waar, dat de menschheid steeds tegen haar zin heeft geoorloogd, misleid door de sluwe heerschers, evenmin als het waar is, dat de godsdienst een uitvinding is van sluwe priesters." (Bravo! Prof. Bonger, Uw partijgenooten *liegen* dus, als ze de massa wijs maken, dat vele oorlogen ontstaan door persoonlijke ruziemakerij van koningen en prinsen onderling!!!)

Verder zegt prof. Bonger nog een waarheid als een koe:

„De oorlog is een noodzakelijke schakel geweest in de ontwikkeling der menschheid. Men kan het betreuren, of men kan het bejubelen, *doch het is zoo. In zekeren zin is het waar, dat er zonder oorlog geen beschaving zou zijn geweest.*"

Met bovenstaande is m.i. voldoende aangetoond, welk een geweldig probleem het verschijnsel van den oorlog vormt, en hoe onverantwoordelijk en oppervlakkig het is te verkondigen dat de oorlog uitsluitend een gevolg is van de bewapening.

Met de grootste beslistheid dienen wij dan ook stelling te nemen tegen hen die op de publieke markt met simplistische denkbeelden en pakkende leuzen de volksziel in de richting van volstrekte weerloosheid trachten om te buigen.

Als de meest gevaarlijke dienen we te zien sommige kerkgenootschappen en religieuze Vereenigingen (b.v. Remonstrantsche Broederschap, Doopsgezinde Gemeente, „Kerk en Vrede", Wereldbond der Kerken enz.), die door middel van de pers, boekwerk, vlugschrift, dagblad, kerkcongres, huisbezoek en kanselrede, stelselmatig en doelbewust strijden voor het z.g. hooge ideaal: uitbanning van den oorlog! en als eenig middel aangeven: de eenzijdige weerloosheid van het Nederlandsche Volk. Landsverdediging wordt voorgesteld als nationale zelfmoord; de goe-gemeente, buigt deemoedig het hoofd als Prof. Heering met zijn trawanten, den oorlog veroordeelt als een misdrijf jegens de menschen en een zonde jegens God!!!

Is het dan wonder dat ons Volk, met zijn traditioneele afkeer van oorlogsgeweld en de schrikkelijke herinneringen van den wereldoorlog, zich maar al te makkelijk stelt achter die leiders, die vanwege hun grenzeloos idealisme het juiste inzicht in de harde realiteit van het leven, en de dikwijls moeilijke bestaansworsteling der naties, hebben verloren???

Nog sterker hebben wij stelling te nemen tegen de z.g. „paniek-pacifisten" waarvan Prof. van Embden wel de meest laffe spreekbuis is. Met diepe verontwaardiging en de grootste minachting verwerpen wij de handelwijze van hen, die speculeeren op het sentimenteele in de volksziel om door luchthartige berekeningen, en het schilderen van schrikkelijke oorlogsbeelden, aan te sporen tot vrede onverschillig tot welken prijs.

Er is een goede vrede, en als menschen hebben wij de plicht om die te zoeken en te onderhouden, maar er is ook een valsche, gehuichelde vrede.

Nooit zullen wij, als fascisten, om des lieven vredeswil, een verdrag sluiten met de ongerechtigheid! Wanneer het gaat om de verdediging van recht en rechtvaardigheid, om waarheden en rechten, geestelijke goederen en onzienlijke schatten, zullen wij er alles voor over moeten hebben, vrede, rust, eer en goede naam, tot zelfs het leven toe. En waar wij leven in een onbegrijpelijke wereld, met zulke gecompliceerde verhoudingen, kan zelfs de liefde ons verplichten de vrede te verbreken en dan strijd aan te binden.

Dit gevoel, zal de massa behouden, trots alle pacifistische propaganda.

Men mag dan in onze dagen duizend en één moties aannemen, waarin gezegd wordt dat elke oorlog of poging daartoe beantwoord zal worden met een massale dienstweigering, uitroepen van de algemeene werkstaking of proclameeren der revolutie, de rauwe werkelijkheid zal het anders leeren. In de studeerkamer mag men dit plechtig beloven, desnoods op een volksvergadering met veel pathos vertellen; in de ure des gevaars, als het voor een Volk gaat om het „to be or not to be", om het zijn of het niet zijn, dan zal de Volksziel uit de ban springen, alle waancultuur en schijnbeschaving ten spijt, en ook de ziel van de meest verstokte anti-militairist.

Alles zong in 1914 in Duitschland het „Deutschland, Deutschland über alles!" En in Frankrijk meldde de groote anti-militairist Hervé, die het leger op de meest liederlijke wijze gehoond had, zich in '14 dadelijk als vrijwilliger aan.

In „Het Leven" van 10 October 1916, komt

een afbeelding voor, waar de Belgische Koning den voormaligen Leider der anti-militairisten, den sergeant van der Meulen-Broecke, wegens zijn gedrag in het belang van het Vaderland, de Leopoldsorde uitreikt.... omdat hij alreeds in het bezit was van het oorlogskruis.

Het gaat niet aan hen dit te verwijten, maar met deze voorbeelden voor oogen moesten de Nederlandsche anti-militairisten toch bedenken, dat ook zij in de ure des gevaars even goed rechtsomkeert konden maken als de grootmeesters in andere landen.

De gemoedstoestand, die zich van een Volk meester maakt, als het vreemd geweld aan onze poorten klopt, is wellicht door niemand aangrijpender beschreven dan door Mevrouw Roland Holst, een voor *alle* ontwapenaars onverdacht getuige wanneer zij in haar verhandeling: „Het Socialistisch proletariaat en de Vrede" o.m. schrijft:

„Wanneer de vijand aan de grenzen staat verzinkt elk ander gevoel behalve dit eene: hem te verslaan en terug te drijven. Makkerschap verstomt, want de makker van gisteren is de vijand van heden. Internationalisme verdwijnt; als een groot licht staat de eenheid der landgenooten midden in het bewustzijn, al het andere valt in de schaduw."

„Waar is de man of de vrouw, die onder de ontzettende ellende van den vijandelijken inval, terwijl rondom hen vrienden en verwanten vermoord, meisjes en vrouwen geschonden, steden en dorpen verwoest worden, de armen kan kruisen en kalm weg verklaren kan: deze worsteling gaat ons niet aan."

Inderdaad, zeer vele eenzijdige pacifisten zullen, als het doodelijk gevaar dreigt, naar de grenzen snellen, *met het geweer aan den schouder*. Laat U dan ook niet meesleepen door Leiders met misschien wel humaan en edelmoedig bedoelde ideologiën, want om Godswil, die moed van 't laatste uur, die plotseling opvlammende begeerte den aanrander te verslaan en terug te drijven, zal door volkomen gebrek aan organisatie en voorbereiding, slechts uitloopen op een bloedige zelfopoffering.

Onbarmhartig streng zal in zulke tragische uren het oordeel der misleide natie zijn, over de Leiders, die het Volk de middelen tot verweer hebben ontnomen, Zoo ooit de *nood* ons weerloos Volk tot verweer mocht dringen.

God schenke het Nederlandsche Volk de kracht, zichzelve en zijn dwalende Leiders, te behoeden, voor het noodlot..... *het noodlot uitgelokt door zèlfverzaking.*

(Wordt vervolgd.)

Koeien.

Bons is een goede boer, een echte slimme veeboer, eentje, die z'n koeien melkt, en er wel bij vaart. Bons doet z'n naam eer aan. Iedere morgen en iedere avond melkt hij zijn stemvee, pardon vee. En hij weet, hoe hij ze melken moet, hij kent de handgrepen tot in de finesses. Hij heeft uitsluitend rooie koeien, roodbonte zoogenaamd, u weet wel, met van die witte vlekkies er in. Geen schurftvlekken, niks hoor, gewone zuivere witte haarvlekken, ook niet van ouderdom of zoo. Dus geen schurftvlekken. Hij heeft alleen maar rooie beesies; de zwarte mot ie niet, niks hoor, dat benne kwaje, die stoote de rooie, en ze late zich door zoo'n Bons niet melleke. Nee, die rooie, dat zijn goeie, zachtaardige beessies, goeie kamerade onder mekaar hoor, ten minste als er gras genoeg is om te vrete. En als ze allemaal zo vredig, ja vredig, niet ruzie-achtig of oorlogzuchtig maar vredig, bij het rotte hekkie staan te wachten tot boer Bons komt, om ze te melleke, dan grinnikt ie stiekum in z'n baard over die stomme dieren.

Zoo ging alles een tijdje voorspoedig en naar den zin van boer Bons. Maar ook deze rust werd verstoord.

Op een goeie dag, later bleek het een kwaje te zijn, was er een kallefie an komme loope, een zwart kallefie. Och arme, een zwart kallefie onder z'n rooie koeien. In het begin zag hij er het onheil nog niet van in. Het beessie was uit een landje uit de buurt over komme loope, en Bons, die, onder ons gezegd en gezwegen, niet verder over klesse hoor, de eerlikste was op een paar kammerade na, had et beessie stiekum gehouwe, zo'n gemeenert. Eerst in de stal, en toen het goed groeide en onherkenbaar werd, liet ie het ook in de wei grazen met de anderen. Melk gaf ie niet, want et was een stierkallefie. En daar had je het gedonder in de glazen. Eerst gong het nog, maar na verloop van luttel jaren, toen kwamen er jonge zwarte, ja allemaal zwarte kallefies. En dat gaf mot met de rooie, die zwarte. Dat werden groote stevige beesten, en ze lieten zich niet melken door zoo'n Bons. Het ware venijnige krenge, stootkooie, noeme ze zoo iets. Bons werd er een beetje heel erg benauwd. En met recht. Op een morgen was het rotte hekkie kapot, vertrapt en gemoerd, en alle rooie koetjes, al dat rooie vee, melkvee, stemvee, was het landje „uitgestooten, verdreven, gemold en nog veel meer". Bons kwam niet meer terug. Toen z'n arrebeiers ginge zoeke, vonden ze z'n lijkie, vertrapt in een hoek liggen bij het rotte hekkie.

Bons had z'n loon voor 't melken.

J. H. W.

Anti-Europa.

In het Italiaansche tijdschrift „Anti-Europa", staat in het nummer van 29 Mei, een artikel, van Salvatore Aponte, getiteld: Camicie nere d'Olanda, Nederlandsche Zwarthemden. Het nummer kwam ons eerst laat in handen, zoodat wij slechts even aanstippen, wat voor ons van onmiddellijk belang is. Later komen wij er uitvoeriger op terug.

Het artikel omvat een korte inleiding over 't Nederlandsch Fascisme, speciaal van de Bezem. Verder een overzicht van de Utrechtsche Landdag op 30 April. Dan, wat voor ons, op 't oogenblik van 't meeste belang is, staan er de koppen van ons Fascistisch Studieblad en van de Bezem voluit in afgedrukt. Wij citeeren hierover nog 't volgende:[1])

„De beweging[2]) beschikt over twee bladen: de Bezem, die het oudste is en onder leiding staat van Baars, en het Fascistisch Studieblad, dat het orgaan is van de Jongeren-groepen. Het telt acht frissche bladzijden, waar men, naast artikelen over de doctrine en polemiek, uitgebreide kronieken lezen kan over het fascistisch leven in Nederland en in het buitenland en berichten over hetgeen er ter wereld gepubliceerd wordt over het Fiscisme. Van tijd tot tijd vindt men er een citaat uit de redevoeringen van den Duce. En talrijke kleine aanwijzingen van praktisch nut: tot wien men zich wenden moet voor de levering der uniformen, distinctieven; hoe men 't lidmaatschap verkrijgt; waar men een portret van Mussolini krijgen kan om op te hangen in de localiteiten van de afdeelingen...."

[1]) De vertaling is wat vrij.
[2]) De Fascistenbond.

Voor de Democraten:

Een laag-bij-de-grondsche opvatting van de democratie als het recht der meerderheid om te regeeren, gelijk men er in Athene in den 4den eeuw (voor Chr.) op na begon te houden, zou Isocrates' bewering, dat de directe verkiezing der overheidspersonen bevorderlijker is voor de volksregeering, dan hun selectie door het lot, kunnen rechtvaardigen. Want bij 't eene stelsel kiest het volk zijn eigen vertegenwoordigers, bij het andere zal de kans regeeren en soms oligarchisch gezinden in het bestuur van den staat binnen sluipen. Doch ware democratie is de handhaving van de billijke vertegenwoordiging van alle individuen, klassen en belangen, en er is zeer veel te zeggen voor de opvatting, dat 't lot te Athene de bescherming was van de rechten der minderheden, ofschoon wij niet kunnen toegeven, dat dit het voornaamste motief was van de invoering ervan. Het staat wel vast, dat de loting te Athene bestond voordat men de constitutie als een democratische beschouwen kon; doch in de ontwikkelde democratie was zij een waarborg, dat niet alle ambten door de overwinnende meerderheid van 't oogenblik in bezit genomen zouden worden. 't Was een blijvend protest tegen de **partijregeering, waarvan de Grieksche denker wist, dat zij de meest doodelijke vijand was van de vrijheid;** tegenover die partijregeering, gelijk die verwerkelijkt is in de pseudo-democratieën van Amerika en Engeland zou hij ontzet staan.

Uit: A. H. J. Greenidge M. A. Outlines of Greek Constitutional History, hoofdstuk VI, Democracy, pag. 139—140.

Onze Vaste Medewerkers.

Met ingang van heden is tot vast medewerker van ons blad benoemd de heer Joost van den Vondel. Voortaan zullen er regelmatig uit zijn werken citaten, die hij ons in alle bereidwilligheid heeft afgestaan, geplaatst worden.

De redactie heeft zich in verbinding gesteld met andere groote litteraire figuren van ons land. Met Gezelle, Gorter, van Maerlant en de alleen met hun voornaam bekende dichters van het dierenepos Van den Vos Reinaerde, Willem en Aernout, zijn reeds onderhandelingen gaande. Anderen zullen spoedig volgen. Wij hopen onze lezers spoedig meer hierover te kunnen melden.

Vondels meening over den heerscher.

Uit: „Geluck aen Geeraert Schaep."

Regeeren voeght niet alle man,
Maar een die tegens moeite kan.
En tegen last en arbeit trots,
Is opgewassen als een rots;
Die met een onbeteutert hart,
't Gewelt van 's waerelts baren tart.
Dus houdt zijn zinnen in den dwangk,
En gaat recht door den rechten gangk,
En maackt (wie geemlick mort of knort)
Dat elck bij 't Recht gehanthaaft wort.

STEUNT

ons blad met uw bijdragen!

HEBT GE

al 'n abonné aangebracht?

Niet morgen!
Vandaag!

Wordt lid van de F. J. B.
Wordt lezer van dit blad

Correspondentie enz.: Postbus 50, Amsterdam-O.

Ondergeteekende:

....

(Naam en Voorletters in drukletters)

Straat en Huisnummer:

....

Woonplaats:

....

wenscht zich te abonneeren op het „Fascistisch Studieblad voor de Nederlandsche Jongeren" à 65 ct. per kwartaal franco thuis

voor den tijd van*) ....
tot wederopzegging*)

Datum:

....

Handteekening:

....

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

GEEN CENT

mag er te veel het land uitgaan!

Gebruikt bij gelijke
prijs en kwaliteit
Nederlandsch Fabrikaat!!!

VACANT

Vraagt inlichtingen bij de administratie van dit blad
Postbus 50, Amsterdam Oost

Typ. Calff & Meischke, Amsterdam.